

	Tijdschrift voor Meisjes van 12-16 jaar Onder Hoofdredactie van Mevr. THÉRÈSE HOVEN, Den Haag	
<h1>ONZE MEISJESWERELD</h1> <small>Het Auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd volgens de Wet van 28 Juni 1881 (Stbl. No. 124)</small>		
	Abonnementsprijs per jaar van 52 nummers f 5.50	Uitgave van N. J. BOON, AMSTERDAM
		

IN 'T PUBLIEK

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

Laatst zat ik in een hoekje van de tram. Zoo'n hoekje zoek ik altijd op. Men zit er zoo prettig en verborgen; men kan zoo gemakkelijk de andere menschen gadeslaan en zich over hen amuseeren, zonder dat iemand er iets van merkt.

Dit keer echter was er niets, dat mijn bijzondere aandacht trok. De tram was bijna geheel vol; die dames, die boodschappen gingen doen en enkele heeren, die een krant lazten of, met de handen op hun stok geleund, naar buiten staarden, tusschen hun twee overburen door. Hier en daar werd zachtjes gesproken, een enkele opmerking gewisseld over een winkel, waar de tram juist voorbijreed, over de drukte op straat; meer verstonden mijn scherpe ooren niet. Dat was ook volstrekt niet noodig, want intieme gesprekken behooren niet in 't publiek. Ik ken geen grooter ergernis, dan al die echt-intieme dingen te moeten aanhooren en 't gebeurt toch nog al eens.

De tram hield stil en een jong meisje stapte in. Ze zal niet ouder dan achttien jaar geweest zijn. Ze kwam in de deuropening staan, monsterde de bijna volle tram met een blik, waarin veel ontevredenheid

over „zooveel menschen” stond te lezen en nam schuin tegenover me plaats.

Ze zat ontzettend rechtop en keek zóó indrukwekkend, zóó gewichtig, dat iemand, zonder menschenkennis, bepaald onder den indruk zou zijn gekomen, en minstens de jonge schouders moet beklaagd hebben, die onder *zulk* een gewicht toch nog zoo hoog gedragen werden.

Alles trok haar aandacht, en haar gelaat was inderdaad de spiegel harer ziel.

Een equipage ging voorbij — ze boog zich ver vooruit, om met bijziend knippende oogen te zien, welke van haar kennissen daar voorbijreed.

Er kwam een zeer voorname dame aan op het trottoir. Bij toeval kende ik haar, omdat haar naam mij eens op een concert genoemd was. Mijn jonge dame dacht op eens: „Wel, ben-je daar? Dat treft

aardig,” en ze liet deze gedachte aan 't gansche publiek lezen. Om goed te toonen, hoeveel belang ze stelde in deze „lieve intieme,” een belangstelling, die alleen maar met zeer nauwe bekendschap samen kon gaan, volgde ze deze dame met haar blikken, zoover zij kon.

Hoe echter de uitdrukking van 't gelaat afwisselde, hoog, hoog-ernstig bleef 't. Zoo ernstig zal dus ook de ziel geweest zijn. Doch toen drie, vier dames zich glimlachend omwendden naar twee heel povere kindertjes,

Pouf à la Cerf-Volant.

een jongetje en een meisje, die deftig gearmd op het trottoir liepen, zij, het gelapte rokje, bijwijze van sleep, opbeurend, hoewel 't net tot haar knieën reikte — haperde toen opeens 't telegrafietoestel tusschen ziel en gelaat? Of bracht 't slechts ernstige, hoog-ernstige indrukken over, en waren povere kindertjes de moeite niet waard, overgeseind te worden?

Hoe 't zij, geen lachje gleed over haar trekken, en ze was verreweg de jongste van allen.

Een paar halten verder nam weer een jong meisje de ledige plaats in.

Ze was zéér, zéér eenvoudig gekleed. Een ijsmuts, een lange, grijze wintermantel. Geen kraagje, of afmakend bontje of dasje; uit den zwaren, grijzen mantel opeens de bloote

te ze los, met een vreeselijk gemaakt accent: —

„Nee zeg, dat is typisch, dat ik je hier zie! Ik had je nog niet bemerkt. Ga je met den trein van vier vier weg?”

Groote verrassing aan mijn overzijde.

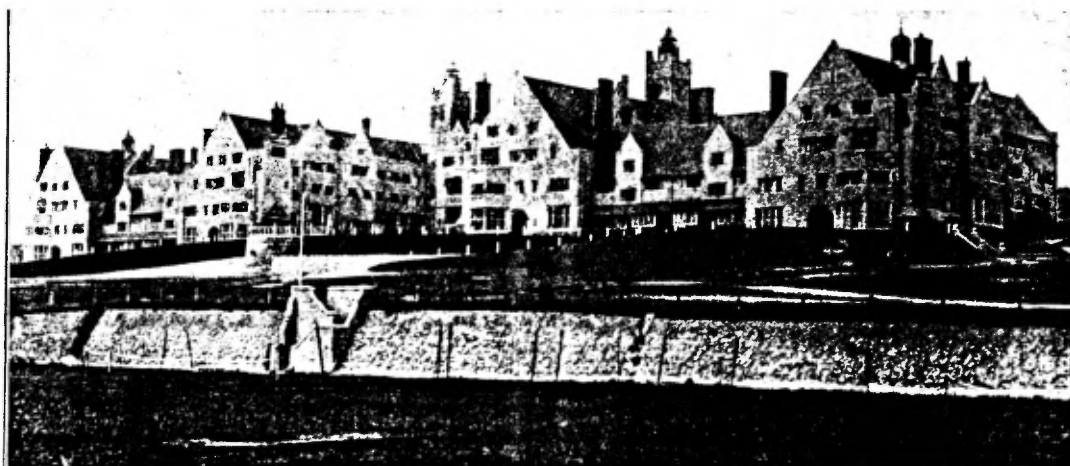
„Nee maar, ben-jij daar! Natuurlijk moet ik vier vier halen — als die tram maar niet zoo ellendig langzaam reed.”

Een wissel. Het rammelen der tram hield op en in de stilte kwamen opeens die twee meisjesstemmen hard uit.

„Of Lijde aan den trein zou zijn? Ze moest verbazend veel boodschappen doen en ze zou trachten Paul op te loopen —

„Zeg, was jij gisteravond in de Gehoor-

DE BEROEMDE ROEDOEAN SCHOOL.

Een beroemde meisjesschool.

hals, en het haar erg primitief opgestoken. Eenvoud staat elk meisje goed, doch — moet ik 't zeggen, er was hier iets aanstellerigs, iets gezochts, iets gewilds in dien eenvoud en daardoor verloor die alle bekoring, werd zelfs ergernis. Dat gewilde, gezochte uitte zich in alles, in haar manier van zich op de leege plaats neergooien, terwijl ze de handen, die tot de mouwen in de diepe zakken staken, niet te voorschijn bracht en zeer ongracicus 't eene been ver over 't ander kruiste, hoewel haar rok te kort was, om dit ooit zóó te kunnen doen, dat die houding goed stond.

Ze keek dadelijk achter zich aan naar buiten, terwijl ze daarvoor den hals haast moest verdraaien en ze had bepaald een wereld-verachtenden trek op haar gelaat.

De conducteur kwam en noodzaakte haar, de oogen van de straat af te wenden en hem te betalen. Daarbij viel haar blik op mijn overbuurvrouwtje, en opeens barst-

zaal? Wat een toilet droeg die Minnie de Raad, hè? Bepottelijk, je zoo op te dirken.”

„Ik was er niet, want ik had Engelsche les. Die was verzet omdat —” Hier volgde een zeer breedvoerige uiteenzetting van al de familie-omstandigheden, die de Engelsche les verzet hadden. In eerbiedige stilte hoorde de gansche tram het gesprek, waarin iedere è als een â klonk aan, totdat de tram zich weer in beweging zette, de andere dames haar onderbroken gefluister vervolgden en de bakvischjes haar stemmen een toontje verhieven, om boven 't glazengerinkel en 't dreunen der tram heen te komen.

Als men ze zoo aanhoorde, die twee, dan was er maar één conclusie mogelijk: „Jonge, jonge, die zijn wat mans. Zooveel aan 't hoofd, zooveel wat van haar afhangt of haar noodig heeft.”

En toch kwam ik tot een andere conclusie, maar die verklap ik niet. Ik wil nooit hatelijk zijn.